

Glasilo „Slovenskega čebelarkega društva“

za Kranjsko, Štajersko, Koroško in Primorsko sè sedežem v Ljubljani.

Urejuje **Frančišek Rojina.**

Izhaja po eukrat na mesec in se pošilja udom brezplačno.

Vsebina: Racivoj Posavski: Pogovor pod lipo ali temeljni reki čebelarstva. — Studenčan: Redilnost medu. — Dopisi. — Raznosterosti. — Vprašanja in odgovori. — Listnica uredništva. — Naznanilo. — Inerat.

Pogovor pod lipo ali temeljni reki čebelarstva.

(Sestavil Radivoj Posavski.)

(Dalje.)

Martin: Splošno moramo priznati, da vsak gospodar ve vsaj najpotrebnejše o naravi svoje domače živine, n. pr. v ovcah, konju, goveji živini itd.; tudi vsaka pridna gospodinja ti na prste našteje, kaj njene kokoši in race ljubijo ali sovražijo, ter kake lastnosti imajo od svojega začetka pa do ražnja: le z ozirom na čebelo — čudno je to! — uči skušnja veliko izjemo. O naravi te domače živalice vedo ljudje še sploh krvavo malo; pogosto samo to, da znašajo med in vosek, da rojé in pikajo. Da, so ljudje, ki hočejo biti celo tako nekako učeni, in ki mnogo bolj tujih in menj potrebnih stvari vedo, ljudje, ki ti n. pr. prav natanko povedo, koliko vatlov meri kit v severnem morji, koliko stotov težek je indijski slon; ki pa o čebeli, čeprav je evropejska domača žival in jim jih vsako leto na tisoče pred nosom brenči, niti ne vedo povedati, koliko kril in nog ima!.. (Tu Martin umolkne in vprašajoč pogleduje soseda.)

Lipe: Šmentej, malenkost! in — tristo medvedovih kocin! vendar ne morem v trenutku na to priseči; — Nog? — tako-le mislim — 2 para jih ho.

Furče: In kril ... dvoje, ali ne?

Martin: Ha ha, oba sta ga ustrelila, pa še prav rejenega kozla? — Torej tudi vidva nista medonosne živalice, ki jo redita, in ki jo imata vsaki

dan pred očmi, niti jedenkrat natančneje pogledala! kajti sicer bi morala na prvi pogled opaziti čvetero kril in šestero nog. To, to mi je slabo znamenje.

Lipe: Grom in strela! Jurče, midva sva slaba čebelarja!

Martin: Iste misli sem tudi jaz; čeprav namreč svet zato ne bo nič boljši, če vidva vesta koliko krakov ima čebela, vendar se da iz tega sklepati: Kdor takih očividnih stvari ne pozna, koliko manj mu morajo biti znane čudovite skrivnosti notranjega življenja in delovanja čebel, brez katerih znanja ni mogoča sreča v čebelarstvu.

Toda pogum, ljuba sosedo! Glejta, kar so pazljivi opazovalci in prebrisan učenjaki z dolgoletnim opazovanjem in poskusi iznašli, to so zapisavali in še zapisujejo v knjigah in strokovnih čebelarskih listih. Popis vseh čebelnih lastnostij se imenuje naravoslovje čebele ali teoretično znanstvo čebelarstva.

In o znanstvenem čebelarstvu, kot podlagi vama hočem brati iz prej omenjene knjižice, če vama je všeč?

Jurče: No, če je čarovnija čebelarske sreče s tem v zvezi, bodeva jako hvaležna.

Lipe: Tako je; tudi jaz sploh rad slišim, če mi kdo čita.

Martin: Dobro torej; začnimo z božjo pomočjo in jaz sem vama porok, da se ne bodeta dolgočasila, poslušajoč lepe in čudovite stvari o naši čebelici.

(Našim znancem pod lipo ne moremo slediti v njih podrobnih pogovorih o naravoslovji čebele v tem skromnem listu, ki naj se zlasti v začetku peča s kar najbolj dejanskimi (praktičnimi) stvarmi. Opomniti smo le hoteli svoje drage rojake, zlasti začetnike v čebeloreji, kako potrebno je, da prečitajo za začetek kako čebelarsko delce. Zakaj naš list, kot strokoven ima nam na temelju začetnega znanja v čebelarstvu zidati naprej.)

Bil je krasen dan rožnika, ko sedi Martin sè svojima sosedoma pod prijetnim vonjem cvetoče lipe, mej mično godbo plesajočih in zadovoljno brundajočih čebelic. Lipe in Jurče sta si prvi rek o naravoslovji čebelinem tekom nekaterih nedelj dobro v glavo vtisnila. Še nikdar nista čebelic pozorneje in radostneje opazovala, kot to spomlad. Še le sedaj sta čebelico pvav za prav spoznala in morala sta jo radi njenih prečudnih lastnostij ceniti in ljubiti. Njiju zanimanje ju je sililo v čebeloreji vedno bolj napredovati; za to tiščita tudi danes v človeko- in čebeloljubnega Martina, da jima pove tudi drugi in tretji rek.

Martin je takoj pripravljen. Takoj je čebelarska knjižica pri roki, za učiteljsko stolico pa služi klopica pod lipo in nauk se prične:

„Sosedo! v prvem reku smo se seznanili z najvažnejšimi reči iz naravoslovja: o nastanku, namenu in opravih matice, delavk in trotov, o rojih itd. Danes pa se čemo seznaniti z glavnim pravilom dejanskega (praktičnega) čebelarstva, t. j. kako mora čebelar na podlagi potrebnega znanja tudi res sodelovati, da ima pri čebelarstvu tudi gotovo uspeh in srečo.“

Naše zlato pravilo se glasi :

Le panjev, v katerih dosti je čebel,
Sme biti umni čebelar vesel:
Osiroтели, bolni kmalu zmró,
In sreče ti nikdar ne prinesó.

Priprost, pa vendar tako važen rek! Kakor je zlato prva mej kovinami, tako je ta stavek mej pravili praktičnega čebelarstva najvažnejši, in kakor je čisto v ognju preskušeno zlato, tako je resnica tega izreka potrjena po skušnji. Ne imenuje se zastonj zlati.

Njegova čarovnija pa je popolnoma naravna. Če hočeta, da vama čebele prinašajo bogato korist z medom, voskom in roji in da z lepa ne poginejo, treba je močnih in zopet močnih ljudstev!

Da to dosežeta, zapomnita si: 1. Ne trpita nikdar slabih, kilavih panjev, 2. ne oslabujta močnih in 3. podpirajta celo močne panjove sem ter tje s pitanjem.

Zakaj: 1. Močni panjovi lažje prenašajo zimski mraz kot slabih; tudi primeroma mnogo manj medu povžijejo čez zimo nego slabiči.

2. Zgodaj nastavijo zalego in se silno množe v spomladi, hitreje in lagje očistijo satje in ulj zimske nesnage; le močni panjovi zgodaj poletavajo na pašo po med in obnožje in stavijo satno palačo.

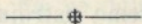
3. Samo od krepkih, številnih ljudstev se imaš nadejati zgodnjih in težkih rojev in stem v zvezi gotove in bogate jesenske žetve v medu in satji.

4. Razne neprilike prebijejo brez znatne škode le močna ljudstva, ki se tudi živim neprijateljem trikrat preje ubranijo nego kaka čebelna kajžica s perišem muh.

„Ravnajta se potem in ne bo vama žal!“

Tako je končal mojster Martin.

„Bog plati! za lepi nauk; proč s slabimi panjovi!“ sta se poslovila Jurče in Lipe. (Konec prihodnjic.)

Redilnost medu.

(Priredil Studenčán.)

Jej med, moj sin! ker je dober.

Sal. preg. 24, 13.

Ni menda dobe v zgodovini, da bi ljudje ne poznali medu. Izraelci, tako pravi sv. pismo, so koprneli po obljubljeni deželi, ker jim je Bog naznanil, da se po nji cedi med in mleko. Kolikor smemo verjeti spomenikom starih Egipčanov, Judov, Grkov in Rimljanov, so čislala tudi ta ljudstva med izvenredno in se pečala pridno s čebelarstvom. Da, pri Rimljanih je bila celo navada, da so prinesli po obedu bliščečega satovja na mizo. V Italiji in na Grškem so včasih medu ogromno pridelali; vanj so vkuhavali sadje ali pa so sladili ž njim jedi in pijače. Vina še sedaj mešajo ponekod z medom, da jim okus oblaže.

Toda odkar so uveli pri nas in povsod trstni sladkor v splošno rabo, je veljava medu silno pala in veliko jih je izgubilo veselje do čebelarstva. Sladkor je med izpodrinil že povsod; v kavo in čaj devljejo le sladkor, po

kuhinjah poznajo le sladkor, in sladčičarjem hodi ceneje, če slade pecivo s sladkorjem in raznimi sirupi.

Svet hoče na vseh poljih napredka; seveda kakšen je tisti napredek, o tem jih malo premišljuje. Marsikdo misli, mora biti že trstni sladkor boljše in prebavnejše živilo, sicer bi mu ne dali take prednosti. A v tem se jih veliko moti. Trstni sladkor sam na sebi je — resnici na ljubo povedano — neprebaven.

V želodcu ne vsrkavajo trstnega sladkorja takoj one celice, ki so v zvezi z žilicami in s krvjo, marveč, predno prehaja v kri, ga morajo razkrojiti in predelati razni želodčni sokovi, zlasti solna kislina. Teh sokov je pa včasih ali premalo, ali pa so premalo ostri, da bi razkrojili sladkor in tako se sladkor nič ne prebavi; včasih pa se usposobi za v celice in kri šele po dolgem kemičnem potu, in ob tacihih prilikah čuti človek neredkokrat bolečine v želodcu. Odtod otroke, ki sladkor jedo, tako rado „trebuh boli“; a ne le otroci, tudi odrasli čutijo, vsaj kadar so v večji meri sladkorja požili, omenjene betežnosti.

No drugače pa je z medom. Preiskovali so in so našli, da medu ni treba nič tega kemičnega presnavljanja, med je skoro tak, kakor po sokovih prikrojeni sladkor. Kakor prehaja olje, ki je povžijemo, brez ostankov v kri, tako prehaja tudi med brez ostankov v krvne celice in jadra po teh po vsem telesu, kateremu daje gorkote in moči v čudoviti meri. Če torej uživamo med, se nam ni treba nikoli bati, da bi od strani želodca čutili kake betežnosti.

Dobroto medu pa znamo šele ceniti, če vpoštevamo, da potrebuje naš ustroj (organizem) sila veliko sladkorja. Če ga že mnogo uživamo v sadju in pijačah, ga še veliko več v skrobu (šterka), ki je naša prva in najmenitnejša hrana. Skrob se namreč izpremeni po uplivu želodčnih sokov najprej v dekstrin in nato v prikrojeni sladkor. Zdaj pa pomislimo, da sestaja hrana, ki jo uživamo dan na dan večjidel iz skroba: kruh, krompir, sočivje, zelenjad itd. Ogromno je treba torej našemu ustroju sladkorja. Vrh tega dobro pomnimo, da je med izmed vseh vrst sladkorja jedin sladkor, ki prehaja v našem prebavišču naravnost v kri. Čuditi se pa moramo, da so bili ljudje dozdej v rabi sladkorja tako malo izbirčni, ko daje vender sladkor telesu največ gorkote in moči.

Čas je že, da uvedemo med zopet v splošno rabo, da sladimo kavo, čaj, pecivo itd. z medom. Istina je, da zaleže hribolazcu žlica medu, s katerim pomaže kruh, dvakrat več in ga bolj oživi, kakor najboljše maslo; istina je tudi, da nežni otročji želodček, ki mu nedostaje želodčnih sokov, vedno lažje prebavlja med, nego mleko. Starišem izrecno priporočamo, da dajejo svojim zdravim in bolehnim otrokom, mesto neumnih, kupljenih sladkarij, čistega medu; bolj bodo veseli in bolj zdravi.

Znameniti Dennler je zaklical v svoji knjigi: „Med kot živilo in zdravilo“ bralcem tako-le: „Hočeš biti kdaj star, uživaj sleherni dan najdragocenejšo jed starih: med in mleko. Nadrobi si belega kruha v skledico mleka in notri deni medu. To ti bo najbolj zdravo, najbolj redilno in najokusnejše kosilce.“

Dopisi.

Iz Oseka na Vipavskem. Iz svojega čebelarškega zapisnika prijavim nekaj odlomkov, kateri bi utegnili zanimati tudi druge čebelarje, in iz katerih se razvidi, kako čebelno pašo imamo in kako čebelarimo. Posegel bom v l. 1882. To leto je bila za čebele najbolj zgodnja paša, kar pomnim. Že 3. januarija so nosile obnožno in potem je bilo vso zimo gorko, da so o svečnici že mandule in breskve cvetle, začetkom marca pa vse drugo sadje. 25. marca so bili popolnoma zasedeni panji in do konca polni. Kaj ne, lahko smo pričakovali in se nadejali zgodnjih rojev? — pa kako smo se motili! 26. marca je začela burja vleči, deževati in naposled celo snežiti; 17 dni ni mogla nobena čebela iz panja. Kdor jih med tem časom ni pital, so mu do malega vse poginile. Nekdo je prišel prav ob vse, drugemu sta ostala samo dva in jaz sem jih rešil od 21 panjev samo 8, ker sem jih nekoliko pital. (Verjamemo da ste jih pitali samo „nekoliko“, ker sicer bi Vam jih ne popcepalo toliko. Op. u.) Prvi roj sem imel 15. junija; ni se čuditi, da imam to letino zaznamovano kot najslabejšo.

Ker sem povedal o najslabejši letini, omeniti hočem še najboljšo, kar jih pomnim in ta je bila leta 1887. Trideset let že čebelarim in kmalu bo treba iti za drugimi čebelarji tja, kjer nimajo muh, vendar bi srčno rad dočakal še jedne take letine. Tako-le je bilo: Od sv. Mohorja do sv. Jerneja je bila velika vročina. Po planinah in po polji ni bilo skoraj nobene rože, a visoko v gozdu, dve uri daleč, je bila na smreki medena rosa tako obilna, da je padala na tla. Ja, ko bi imel takrat panje z okvirčki in metalnico, to bi bilo pripravno delo, tako pa sem zbiral škatle in jih navezoval in spodrezoval sem; v nekaterih dneh pa so zopet vse napolnile. Prav lepe denarce sem spravil v mošnjiček — celih 100 gld. — in vendar sem imel še lepo zalogo medu in 33 panjev za pleme; jeseni sem jih imel ravno 50 in iz številk lahko sklemate, da so bile dobre, če sem iz 17 panjev dobil 6 centov medu. Za časa mojega čebelarjenja je bila smreka kakih šestkrat prav zelo medena, posebno če je bila suša. Še jeden žalosten slučaj naj glede smreke navedem: Nek Tolminec je bil v Lokvah ob času, ko je začela smreka ravno mediti. Zvedel je, kako dobro se opomorejo v tem kraju čebele o takem času. Kaj — si misli — ko bi tudi jaz pripeljal svoje muhe sem! Sklep je bil hitro storjen in v par dneh je imel ondi 80 panjev. Dva dni je bilo še vreme, potem pa je začelo deževati in burja briti in to vreme je držalo toliko časa, da mu je zadnji panj umrl. Prazne panje je, na duši ves potr, peljal 18 ur daleč domov.

Spomladanska in poletna paša sta pri nas prav dobri, a jesenska slaba. Najprvo je spomladi vrstil (resje) potem češnje in drugo sadno drevje, pozneje akacija, ki je posebno dobra, in potem kostanj, s katerim se glavna paša neha: pač dobijo še nekaj na otavi. Ajde pri nas ni, seveda, ko bi bila še ta, bi bil pri nas izboren kraj za čebelarstvo in ne zgodilo bi se mi to, kar se mi je l. 1896: Ob sv. Mohorji sem videl namreč pri nekem panju zadelan med in ravno tisti panj mi je o sv. Jerneju — — poginil. Človek

doživi res marsikaj, vendar se splošno ne morem pritožiti, nasprotno, prav zadovoljen sem sè svojimi čebelicami, posebno če so tako dobre, kot letos. Čemo videti, kake bodo jeseni; če jo bom čakal, bom pa poročal, kako in kaj.

Predno pa sklenem to pisanje, prav lepo pozdravim „Slovensko čebelarско društvo.“

Jožef Faganel, čebelar.

Raznoterosti.

Izvrstna vrsta solnčnice za čebele. Da daje solnčna roža bučelam dobro pašo, ve vsak čebelar; med vsemi pa se odlikuje, gledé medenosti, tako zvana mnogocvetna solnčnica, lat. „*Helianthus Multiflorus*“. Ona raste zelo na visoko, celó 4 metre visočino doseže; vejiti se začne takoj pri zemlji, dolnje veje so dolge, navzgor pa vedno krajše. Cvetovi so mnogo drobnejši od onih navadne solnčnice, zato pa jih je na enem cvetnem košku po 400 do 500; to cvetje tudi mnogo bolj medi, kot navadne solnčne rože, vsled česar ga vedno oblegajo celi roji čebel. Poleg tega pristoji ta solnčnica domačemu vrtu tudi kot lep okrasek. Vsled teh svojstev jo priporočamo našim čebelarjem. Goji se kot, domača solnčnica; posebno hvaležna je na solnčnem kraju. Seme se dobi v vsaki boljši semenski trgovini. F. P.

Čebelarji, porablajte dobro vosek! Dostikrat pride čebelar v zadrego, da nujno potrebuje umetnih medsten, katere mu izdelovatelj še le pozno pošlje. Da se temu opomore, je dobro, da si omisli sam stroj za umetne medstene; a ker mora čebelar biti tudi varčen, je bolje, če si ga omisli več sosedov skup. Iz kake snovi pa naj bo? Najboljši je iz kovine, ker je najbolj trpežen. Medstene lahko vsak hitro izdeluje s strojem, tudi novinec. Da se pa preostali vosek lahko odstrani od strojevega roba, naj se robovi namažejo s salom, notranji del plošč se naj dobro zdrgne s ščetjo, namočeno v medeni vodi (polovica vode in polovica medu.) Če se tako ravna sè strojem, se plošči radi ločita, in medstene se lahko obrežejo na mizi, kar se je moralo prej storiti že v stroju. Če se pa izdelek nerad loči od plošč, tedaj naj vsakdo najprvo namaže dobro znotraj plošče s salom in jih potem zdrgne s ščetjo namočeno v medeni vodi. To je izvrsten pripomoček vsem izdelovalcem umetnih medsten. N.

Združitev slabih poznih rojev. Kakor znano, ni vredno poznih rojičev, ki tehtajo precej pod 1 kg vsajati vsakega posebej, ampak jih združujemo. Pri tem se pa čebela, zlasti če je matica jednega roja vže jela staviti zalego rade koljejo. Da se to zabrani, daj vže naseljenemu in ustanovljenemu roju $\frac{1}{4}$ ure pred združitvijo dobro porcijo medu. Če se tako ravna, se čebele ne spoprimejo. N.

Kronane glave in čebelarstvo. Naši mili čebelici je odprt tudi vhod celo vladarskih in kraljevih dvorov. Tako ima Njega Veličanstvo naš cesar več raznih čebelnjakov; mej temi je zlasti jeden tako postavljen pod oknom jedne njegove palače, da vedno lahko skozi okno opazuje vesele čebelice, ter se raduje njihove brundajoče muzike. Tudi na Nemškem prebivajo čebele

pri mnogih knežjih palačah. Tako se saška in virtemberška kraljeva hiša, posebno pa veliki vojvoda badenski, zelo zanimajo za čebelorejo, ter se tudi sami bavijo z muho, imajoč krasno ozaljšane in lepo urejene čebelnjake.

Obnožna iz „Hrv. Pčele“; prinesel F. P.

Kaj je čebelni panj? — 1. Tovarna za sladkor v malem. 2. Kemična delavnica za vosek. 3. Največje izgojevališče na svetu. 4. Čudna družba botanikov ali rastlinoslovcev.

R. G.

Vprašanja in odgovori.

Vprašanje 9. Čebelariti sem pričel lansko leto in to s povečanimi kranjskimi dzierzonovanimi panji in se nadejam, da mi bodo čebele dobro napredovale, ker je okolica polna razne dobre paše, posebno akacije. Zima traja najdalje po dva meseca, sicer pa čebele vedno, več ali manj, morejo leteti na pašo. Jedino to mi dela skrb, ker sem prav blizo morja in nekateri trde, da se tu ne more z dobrim uspehom čebelariti; rad bi vedel, če je ta trditev prava? (A. Z. v S.)

Odgovor: Če stoji čebelnjak blizu vode, čez katero čebele lete na pašo, je to za razvoj čebel zelo zelo neugodno. Na tisoče in tisoče jih potone, posebno o vetrovnem vremenu ali če jih kaka ploha vjame. Vse drugače pa je pri morju. Čebele nimajo na morju česa iskati in tudi ne izletavajo tja, k večjem kake mladice, ki se prvič praše, a takrat je gotovo lepo vreme; uvidijo pa tudi te kmalu razloček med vodo in pisanimi livadami, kjer je za nje pripravljenih nebroj čašic, polnih dišečih sladčic.

Vprašanje 10. Imam izvrstno plodovito matico, ki je zdaj tri leta stara. Ali bi bila še dobra za pleme ali jo naj odstranim? (J. V. v U.)

Odgovor: So izjeme, da se včasih tudi matica, ki je čez tri leta stara, dobro obnese, vendar Vam priporočamo, da jo nadomestite z boljšo, mlajšo, ker čim starejša je matica, tem nerodovitnejša je, ter zalega naposled večinoma trotovska jajčka. Matice žive povprečno štiri leta, a neki čebelar je vedel povedati, da je imel matico, ki je bila „sedem let in osmega pol“ stara. Trdil je, da zadnje tri leta ni mogla pri rojenju več zleteti, temveč je padla na tla in jo je moral djati v zadej odprt panj, ki ga je držal med roj in so šle potem čebele same v panj. Ako se ta čebelar ni kaj uštel, je to res nekaj posebnega. — Take in druge zanimive slučaje naj bi nam čebelarji sporočali, da jih priobčimo v listu med raznoterostmi, samo pred očmi naj imajo to, da je čebelar družega plemena kot lovec, kateri ima privilegij, glede resnice tudi „čez šrango skočiti.“

Vprašanje 11. Nameravam kupiti dva panja čebel dve uri od tu; ali bi jih bilo varno s kolesljem na peresih prepeljati? (Fr. G. na B.)

Odgovor: Da, samo končnico zamenjajte z žično mrežo, ali tuljem ali z organtinom, da se Vam čebele ne zađuše, pa počasi vozite in v hladu! Vam je znano, kaj se je nekomu zgodilo s polnim vozom plemenjakov, da dotičnega še danes srce boli. —

Listnica uredništva.

Gosp. J. V v O.: Tako natančnega popisa amerikkanskega panja, da bi na podlagi tega mogli panj povsem pravilno napraviti, ni mogoče priobčiti; zavzemal bi več kot polóvico cetega lista in še bi se panj, če bi ne bilo pridjanih več slik, ki bi popis pojasnjevale, ne mogel popolnoma tako napraviti, kot mora biti; pravilnost pa je pri panjih s premakljivim delom prvi in najvažnejši pogoj. Naročite si pri našem udu g Pet. Hočevanju v Gameljnih, pošta Št. Vid nad Ljubljano, jeden tak panj za uzorec, (stane 3 gld. 20 kr. s povoščenim platnom vred) po katerem jih lahko sami ponaredite ali jih naredi domači mizar Vam in drugim čebelarjem v ondotni okolici. Nikoli Vam ne bo žal, ako se poprimete večje mere, in če hočete videti, kako čebele v amerik. panjih uspevajo, pojdite jih prilično pogledat k gosp. Pavlinu v Krakovem pri Ljubljani; ima jih 52 in čudili se jim bodete. Ta čebelnost in peza! — Gg. A. S. velj. in J. V v U.: Razno čebelarsko orodje, ki ga je društvo založilo, se dobi za sedaj pri vratarju v Marijanišču. Izmetalnice in stiskalnice za umetno satje se v kratkem naroče; glede teh se obrnita do č. gosp. dr. Lampe-ta, predsednika našega društva. Pismena naročila naj se pošiljajo na »Slov. čeb. društvo v Ljubljani.

Naznanilo.

XLIII. veliki čebelarski shod, združen s čebelarsko razstavo, prirede tega leta nemski in avstro-ogerski čebelarji v Solnogradu (od 4. do 8. kimovca). Priprave za to so se poverile posebnemu odboru, na čelu mu je ugledni solnograški meščan Fran. Würtz. Odbor se je že lotil priprav in pozivlje čebelarje in prijatelje čebelarstva, da mu svojo udeležitev čim preje naznanijo Shodu samemu bo predsedoval stalni predsednik čebelarskih shodov za Avstrijo g. dr. Pavel pl. Beck. Oglasilo se je odboru dozdej že mnogo znamenitih čebelarjev, mej njimi pride na shod tudi oče racionalnega čebelarstva dr. Ivan Dzierzon. Slovenskim čebelarjem gotovo ne bo žal, ako obiščejo ta shod in izložbo; mnogo novega in koristnega bi se utegnili naučiti in marsikoga bi zanimalo tudi krasno mesto Solnograd samo. Oglasi in dopisi sploh naj se pošiljajo na naslov: Franz Würtz, in Salzburg, Getreidegasse 11. — Natančneje o programu objavimo prihodnjič.

Udnina in reklamacije naj se blagoizvolijo pošijati g. Rado Germovniku, blagajniku „Slov. čebelarskega društva“ v Ljubljani (semenišče), dopisi in članki za list pa uredniku „Slov. čebelarja“ Francišku Rojini, učitelju v Šmartnem pod Šmarno goro, pošta Št. Vid pri Ljubljani.

Prvi češki čebelarski zavod

Vaclava Švarca v Kolči

(pošta in postaja proge Praško-Duchkovska Koleč, Češko.)

Priporoča česke normalne dvo- in trinadstropne ulje, Dzierzonov dvojček, amerikkanski ulj Langstrothov, češki ulj „Kapucin“, slamnati valjar z nastavkom, metalnice za dva in štiri okvirčke, topilnike za vosek, valjaste in kovinske stroje za izdelovanje umetnih medsten, medstene, čebelarske kape in druge čebelarske potrebščine. — Žive čebele pošilja domače, kranjske, slavonske, laške in stepne. Med in vosek. Koledarje češko-slovanskih čebelarjev za l. 1894 do l. 1898, samozaložba. Čebelarske liste in spise.

Cenik zastoj in franko. — Izvoz v dežele slovanske.

☛ Lastno izdelovanje. ☛

Odgovorni urednik Avgust Pucihar. — Lastnik »Slovensko čebelarsko društvo«.

Tiskajo Blasnikovi nasledniki v Ljubljani.